

NGB ARTIKEL 20

Gods liefde

1 Hij heeft Zijn Zoon gezonden

2 Hij heeft Zijn deugden bewezen

3 Hij heeft Zijn genade betoond

Gemeente,

We zijn gekomen bij het hart van de Nederlandse Geloofsbelijdenis. We zitten in het middendeel ervan. 37 artikelen, dus rond artikel 18-22 zitten we middenin. Maar ook wat thematiek betreft zitten we in het hart. Juist deze artikelen gaan over onze verhouding tot God. Hoe heeft een mens vrede met God? U weet ook wel: dat was hét punt in de tijd van de Reformatie en van de NGB. Daar ging het om: hoe heeft een mens vrede met God?

Wat verschrikkelijk als dat geen vraag meer is. In de moderne theologie niet meer. Want vrede met God is er toch wel. Toorn en hel zijn vergeten begrippen waar men niets mee kan. God is liefde en die sluit heus een mens buiten. En dan kunnen de moderne rooms katholieken en protestanten het goed met elkaar vinden, want waarom zou je je nog druk maken om die vragen van vroeger. En als je niet uitkijkt, sijpelt dat gedachtengoed ook in de Gereformeerde Bond naar binnen. Toorn van God en verloren gaan worden marginale begrippen. We gaan er vanuit dat het toch wel voor elke kerkganger goed zal zijn en komen. En als je niet uitkijkt sijpelt het je eigen hart binnen. Maak je maar niet druk om die vraag. Zo'n slechterik ben je toch heus niet. En dat is heerlijk makkelijk: niet druk maken om de vraag naar vrede met God en redding van het gericht.

Terwijl dat toch de vraag is waar het in elke godsdienst om gaat. Islam, hindoeïsme, boeddhisme, natuurgodsdiensten of welke godsdienst dan ook: het gaat er om hoe de mens met de godheid in het reine komt. Wat moet hij dan doen? Wat is daarvoor nodig?

De Nederlandse Geloofsbelijdenis gaat daar in de artikelen 20,21,22 Bijbels antwoord op geven. Want in het christelijk geloof ligt de echt vrede met God. Vaste vrede, zekere vrede, duurzame, eeuwige vrede met God. En als we die drie artikelen even globaal bezien dan blijkt daar allereerst één ding uit. Vrede met God is te danken aan God. Aan de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Let er maar op: artikel 20 begint: Wij geloven dat God Zijn Zoon gezonden heeft. De Vader zond Zijn Zoon. Art 21 begint: wij geloven dat Jezus Christus een eeuwige Hogepriester is. De Zoon Die Zichzelf offert. Art 22 begint: wij geloven dat de Heilige Geest in onze harten geloof ontsteekt. De Heilige Geest werkt geloof. Vrede met God is te danken aan de Vader Die zond, de Zoon Die gaf, de Heilige

Geest Die werkt. Te danken aan God. Ik vroeg niet, ik kon niet, ik wilde niet, maar God deed het!

Daarom is die vrede ook zo vast en zeker. Daarom zal ieder die die vrede kent ook zeggen: U zal ik eeuwig loven, want Gij hebt het gedaan. En wie de vrede met God mist, die mag weten: het kan! Want het is volkomen Gods werk.

1 Hij heeft Zijn Zoon gezonden

Vrede met God is dus te danken aan God de Vader. Daar begint artikel 20 mee. Kijk, er zijn twee lijnen in de Bijbel. De éne lijn is deze: ik ben een zondaar onder Gods toorn. Ik kom niet onder Gods vloek uit. Maar de Heere Jezus heeft Zichzelf gegeven. Hij heeft de vloek en straf gedragen. En toen ik vluchtte tot Jezus heeft God mij aangenomen, vergeven en vrede geschonken.

Maar daar ligt een tweede lijn achter. Dat Jezus Zichzelf gegeven heeft, dat Jezus de vloek en straf gedragen heeft, dat was omdat God Zelf dat heeft gewild! God de Vader Die toorn, is ook God de Vader, Die Zelf Zijn Zoon zendt. Dat is liefde! Met kerst zien we niet alleen de Zoon in de kribbe liggen Die wilde komen, maar ook de Vader in de hemel, Die Zijn Zoon wilde zenden en overgeven. Dat is liefde!

En dat is wel goed om dat helder te hebben. Omdat liefde zo makkelijk wordt vervormd tot een gevoel van: God maakt er zo'n punt niet van, God zal toch niet echt straffen, God zal toch niet echt toornen, Hij is toch liefde....?! Is dat zo? Stel je nou eens een rechter voor. Die een verdachte krijgt voorgeleid. Iemand die een heleboel slachtoffers heeft gemaakt, waaronder een zoon van de rechter. Een soort Andres Breivik. Gevaar voor de samenleving. En het bewijs is sluitend en onweerlegbaar. En dat die rechter zegt: Och, ik maak er niet zo'n punt van, ik werk wat bewijs onder tafel, ik moffel hier en daar wat weg en ik laat hem vrij, ik leg geen straf op. Is dat liefde? Is dat prijzenswaardig en geweldig? Nee! Dat is het recht met voeten treden, dat is de samenleving in gevaar brengen dat hij na vrijlating nog meer slachtoffers maakt. Dat is geen liefde, maar laksheid, slapheid. Weet je wat liefde is? Dat de rechter uitspreekt het vonnis: de dood schuldig en verdiend. En dan zegt: ik heb een zoon. En hem heb ik gevraagd om je plaats in te nemen. Hij gaat de gevangenis in en hem laat ik ter dood brengen. Hij voor jou. Elke stap die de vrijgelatene dan zet weet hij van: de zoon van de rechter zit voor mij in de gevangenis, de zoon van de rechter laat zich ter dood brengen en

daarom loop ik nu vrij rond. Zou dan zijn hart niet breken? Zou hij dan niet nadenken: hoe zal ik nu mijn vrijheid gaan gebruiken?

Dat is liefde. Die verbindt rechtvaardigheid en barmhartigheid. Het wordt wel eens zo voorgesteld. Dat de barmhartigheid van God zei: laat zondaren vrijuit gaan. Maar de rechtvaardigheid zei: dat kan niet, dat mag niet. Het recht moet geschieden en de zonde mag niet verdoezeld en de hand boven het hoofd gehouden worden. Maar de barmhartigheid zei: toch wil ik dat zondaren gered zullen worden. En toen zei de liefde: als dan de Zoon de straf draagt is de rechtvaardigheid tevreden want het recht krijgt zijn loop, en de barmhartigheid is tevreden want zondaren worden gered. En de liefde Gods zond de Zoon naar de aarde om de straf te dragen en het recht te voldoen. Dat is liefde!

En het geloof zingt van deze liefde Gods. De Vader zond Zijn Zoon. De Zoon kwam, niet omdat ik erom vroeg. Want ik zat er in het minst niet mee. Ik maakte me er niet druk om. Ik leefde maar verder zonder besef van wat ik had gedaan en wat ik had gezondigd. En toen ik er iets van beseftte toen dacht ik: ik moet ontvluchten. Ik kan niet beter doen dan proberen er niet aan te denken, het goed te praten en te zorgen dat ik niet opgepakt word. De Zoon is gekomen, niet omdat ik erom vroeg, maar omdat God de Vader Hem zond. Om in mijn plaats de straf te ondergaan. Om zo mij vrij te spreken en vrede te geven. En elke stap die ik zet, elke minuut dat ik leef in vrede met God, heb ik te danken aan Hem. Aan de Zoon, Die voor mij de straf droeg. Voor mijn vrede leed Hij. Voor mijn vrijspraak werd Hij vervloekt. Dat breekt mijn hart, dat versmelt mijn ziel. Nu wil ik niet meer zondigen. Nu wil ik niet doorgaan met Hem onteren. Nu haat ik de zonde. Nu wil ik mijn levenstijd gebruiken om Hem te eren en te heiligen. Hoe zou ik nog verder kunnen gaan met zondigen? Helaas, ik doe het nog, maar dat is meer dan erg, vreselijk. Is dat de taal van uw hart? Van ons hart? Versmolten door de liefde Gods.

En zo komt de HEERE tot ons. Misschien vraagt iemand zich af: ja die vrede, daar verlang ik naar, maar is God gewillig mij, ook mij die te geven? Hoor dan: het hele heilswerk komt uit God de Vader. Hij is juist Degene Die het wil. Hij komt tot ons. Zo komt God de Vader tot ons. Laat u met Mij verzoenen. Hij is gewillig vanuit Zichzelf! Ik heb Mijn Zoon gezonden en gegeven. Er is vrijspraak in en door Hem. Om Zijnentwil spreek Ik zondaren vrij en geef ik vrede met Mij. O mensen kom tot Hem. Reken maar dat dat nodig is, want u denkt toch zeker niet dat Ik Mijn Zoon gezonden zou hebben als het niet nodig was. U denkt toch zeker niet dat Ik dit gedaan heb zonder reden? Zo erg is uw schuld, zo zwaar is uw zonde dat dit nodig was. Kom tot Mijn Zoon in Wie Ik vrijspreek en vrede geef. En als u dat weigert....durft u dan zeggen dat Ik u toch binnen laten omdat Ik liefde ben....? Durft u zich dan te

beroepen op Mijn liefde, terwijl U de Zoon van Mijn liefde hebt versmaad en veracht?

2 Hij heeft Zijn deugden bewezen

Zo heeft dan God Zijn rechtvaardigheid bewezen aan Zijn Zoon, als Hij onze zonden op Hem gelegd heeft. Hij legt onze zonden op Zijn Zoon. En wat gebeurt er dan? De Zoon krimpt ineen. Als iemand stenen op een wagen laadt en die wagen buigt door, gaat kraken, dan zeg je: ophouden zo, niet verder gaan. Haal er weer wat af, straks breekt hij nog. Als iemand stenen op een mens legt en hij buigt door en kermt en kreunt, dan zeg je: ophouden zo, hij breekt zijn rug nog, zeker als die mens je eigen zoon is. Maar God legt mijn zonden op Zijn Zoon en Hij kermt en kruipt en valt neer en zweet bloed en de Vader laat het liggen. Liever dan Zijn Zoon heeft Hij mijn zaligheid... Mijn zaligheid is hem meer waard dan Zijn Zoon. Hij laat het wegdragen tot in de Godverlatenheid toe. En daar blijft het liggen, daar blijven mijn zonden liggen, voor eeuwig en altijd. Weggedragen en verzoend. Zonden wegen zwaar. Ontzaglijk zwaar. Als u zich afvraagt hoe zwaar u aan uw zonden tillen moet, zie Hem dan Die ze wegdraagt. Totdat Hij eronder valt, kreunt, neergeduwd wordt in de hel. O Vader, als mijn zonden Uw Zoon zo wegdrücken, zo laten in elkaar krimpen, dan wil ik het niet meer. Leer mij strijden tegen zonden. Leer mij van de zonden vandaan te blijven, want o als ik er in val, dat is zo erg. Dat doet Hem ineenkrimpen. Onder de last van zonden. Wat heb ik U aangedaan!

En o als een mens dat toch zelf moet dragen. Wat kun je bewogen zijn met mensen die zonder God leven en buiten Christus. Bent u er nog zo één? Ziet u hoe de Zoon kermt als de Vader de zonden van Zijn volk op Hem legt? En de Zoon is God, Die is machtig. Als ze nog op uw rug liggen en God laat ze straks drukken en wegen in de eeuwigheid....wat moet dat wezen.... wat zal dat verschrikkelijk wezen. Zelf je zonden moeten dragen voor eeuwig.

Zo heeft God dan Zijn rechtvaardigheid bewezen aan Zijn Zoon en dan de tegenstelling: en Zijn goedheid en barmhartigheid heeft Hij uitgestort over ons. De rechtvaardigheid over Zijn Zoon, de goedheid en barmhartigheid over ons. Zijn Zoon zonk weg, en kreunde onder de last

van onze zonde op Hem gelegd. Maar ons schenkt Hij goedheid en barmhartigheid. Zijn goedheid: zoveel gaven elke dag opnieuw. Alles is Zijn goedheid. Heel de aarde en alles wat zij geeft aan eten en drinken zijn Gods goedheid. Zoveel gaven elke dag opnieuw: vergeving, bescherming, kindschap van de Vader, de eeuwige erfenis, Zijn Heilige Geest, vrede met God. Goedheid van Hem. gaven van geloof, hoop en liefde, van leven met Hem. Elke dag, elke druppel geestelijk leven is goedheid van Hem.

En Zijn barmhartigheid. Zijn ontferming, Zijn gunst. Zijn Vaderlijke gunst. Die vanuit de eeuwigheid komt. Zo vol en zo diep en zo onvoorwaardelijk. Van eeuwigheid gekend.

Die heeft Hij uitgestort over ons staat er. Uitgestort. Niet met een pipet die druppeltje laat vallen. Maar als een emmer die aan je mond gezet wordt en van onderen omhoog gehouden wordt. Dat houd je met drinken iet bij en loop je niet voor. Het golft over je heen. Je krijgt er maar een fractie van binnen die je op kunt nemen, de rest golft over je heen. Uitgestort. Al Zijn goedheid en barmhartigheid. Je kunt er lang niet alles van indrinken en bevatten. Het meeste gaat in dit leven nog over je heen. Onbevattelijk. Het is voor heel je leven genoeg, ja tot in eeuwigheid. Zo groot is Zijn barmhartigheid. Een schare die niemand tellen kan heeft ter tot in eeuwigheid meer dan genoeg aan.

De Vader heeft mijn zonden op Hem gelegd en Zijn goedheid en barmhartigheid over mij uitgestort. Wat een liefde. Het geloof kan zich zo verwonderen. Dat de Vader Zijn Zoon de zonde gaf en mij Zijn goedheid en barmhartigheid. Hij bewijst Zijn rechtvaardigheid aan Hem. Om mij. En Zijn Zoon zinkt weg in de Godverlatenheid. Hij betoont Zijn rechtvaardigheid aan Zijn Zoon. Onkreukbaar, onomkoopbaar. Als allerhoogste Rechter. Zijn rechtvaardigheid bewezen aan Zijn Zoon. En ik? Ik stond erbij en ik keek ernaar. Het geloof brengt mij op Golgotha. Waar ik sta en zie dat de Zoon rechtvaardig behandeld wordt in mijn plaats. God is liefde. En ik...ik dank, dat de Vader het oplost met Zijn Zoon, het afrekent met Hem. Het gaat langs mij heen. God zij dank. De straf gaat langs mij heen. Hij legt die op Zijn Zoon.

Dat ontmaskert ook schijn geloof. Want er is een 'geloof' dat roemt in vrede met God, maar dat ijdel is. Als u zegt dat u vrede met God, maar u tilt niet aan zonden, u kijkt niet op een zonde meer of minder, dan roemt u ijdel, dan hebt u valse vrede. Want wie waarlijk roemt in vrede met God, die heeft geleerd aan zonden te tillen, heeft gezien hoe zwaar Hij eraan tillen moet.....en die wil het niet meer. En als je zegt dat je vrede hebt met

God, dan kun je toch niet zeggen: ja natuurlijk legde de Vader de zonden op Zijn Zoon, natuurlijk is dat zo. Als die misdadiger dat zegt tegen die rechter: ja natuurlijk hebt uw kind voor mij de gevangenis ingestuurd. Dat had ik al wel gedacht..... Wie roemt in vrede met God, maar geen haat tegen de zonde en geen verwondering kent, die roemt ijdel.

3 Hij heeft Zijn genade getoond

En Hij heeft Zijn goedheid en barmhartigheid uitgestort over ons, die de dood en de verdoemenis schuldig waren. Ons die zegt het artikel 'schuldig en de verdoemenis waardig waren'. Schuldig tegenover Hem, door alle overtredingen, aantastingen van Zijn majesteit, en valse streken tegen Hem. En waardig veroordeeld te worden. Opgebracht te worden, meegesleurd te worden naar Zijn rechterstoel. Daar alles aan te moeten horen. Hoe veel, hoe zwaar, hoe vaak hoe erg. Met als eindvonnis: schuldig: veroordeeld. Voor eeuwig weg, voor eeuwig straf. Voor eeuwig toorn.

Maar ons die de dood en verdoemenis waardig waren heeft Hij Zijn Zoon gegeven Hem opwekkende tot onze rechtvaardigmaking, om ons te geven het eeuwige leven en de onsterfelijkheid.

Rechtvaardigmaking. Toen God Zijn Zoon opwekte uit de dood trad de Zoon een nieuw leven binnen: de vloek lag achter Hem, het oordeel, de toorn Gods waren achter Hem. voorgoed, voor eeuwig. Zouden nooit meer op Zijn pad komen. En Hij trad het leven binnen onder een open hemel, onder een verzoend Vader, onder een stralende hemel. Voor eeuwig. Dat schenkt God ons, die de dood en verdoemenis waardig waren: vrede met God, eeuwig gunst van God, vreugde, liefde voor eeuwig. Een nieuw leven, dat nooit meer ondergaat of eindigt. Het oordeel ligt achter ons, voorgoed. En dat voor ons, die de verdoemenis waardig waren. Waaronder wij voor eeuwig hadden moeten verzinken. Hadden moeten. Moeten. Vanwege onze zonden. Moeten, vanwege Gods rechtvaardigheid. Hadden moeten, nooit meer hoeft het. Het is achter ons. Het leven in! Dat doet leven, liefhebben, verlangen.

Nu zijn er mensen die daar zo naar zouden verlangen, maar niet durven toe-eigenen. Het is te groot, te rijk te mooi om waar te zijn. Dat is te begrijpen, maar laat ons eens luisteren naar dit artikel. We luisteren eens naar wat er staat. Vrede met God, dat kan omdat God Zijn Zoon was gevende in de dood door een zeer volkomen liefde. Gevende voor ons Zijn Zoon. Wat is dat voor een liefde? De liefde Gods! Zeer volkomen. Dat is allereerst: het is een liefde puur uit Zijn hart. Ongevraagd zagen we, wij vroegen er niet om. Wij zijn vijanden. Hoewel Hij beledigd was,

gekrenkt en getergd: voor zulken! Uit Zijn hart komt deze liefde op, uit Zijn Wezen. Van Hem uit.

Ten tweede is het liefde die het grootste offer brengt, het meeste overheeft. Zijn Eigen, Eniggeboren Zoon. Voor ons gevende Zijn Zoon. Zijn Kind laten lijden, zonden dragen, vloek dragen en nederdalen ter hel. Groter offer kan geen liefde brengen.

Ten derde is het liefde die het mooiste geeft: eeuwig leven. Die het rijkste geeft wat denkbaar is in overvloed. Over ons uitstortende eeuwige zegeningen.

Ten vierde is het liefde die is voor ons die schuldig en de verdoemenis waardig waren. Schuldig aan al Gods geboden. Schuldig tegenover Hem, door alle overtredingen, aantastingen van Zijn majesteit, en valse streken tegen Hem. En waardig veroordeeld te worden. Opgebracht te worden, meegesleurd te worden naar Zijn rechterstoel. Daar alles aan te moeten horen. Hoe veel, hoe zwaar, hoe vaak hoe erg. Met als eindvonnis: schuldig: veroordeeld. Voor eeuwig weg, voor eeuwig straf. Voor eeuwig toorn.

Deze volkomen liefde wil zondaren meenemen die verlangen naar vrede met God, maar niet durven, niet durven geloven dat die voor hen is. Deze zeer volkomen liefde is als een overstroming. In de Bommelerwaard had je in alle dorpen een vluchtheuvel. Een heuvel middenin het dorp. Als de dijken vroeger doorbraken kon je op die heuvel je verzamelen en droogblijven. Nu worden wij omspoeld door het water van deze zeer volkomen liefde. In de prediking spoelt deze liefde om ons heen. Kom tot van je vluchtheuvel af, van je hoogte af. Je kunt voor deze liefde niet te slecht zijn, alleen maar je te goed voor achten. Laat je maar vallen van al je hoogten in deze stroom van zeer volkomen liefde. Liefde voor vijanden, voor des doods en verdoemenis schuldigen, voor die enkel zonden hebben. Zulke liefde past ook bij u. Blijf toch niet op je hoogte zitten, onttrek je niet aan zulke liefde, sluit jezelf niet buiten. Maar laat u neerzinken in deze zeer volkomen liefde. Die zondaren meeneemt. Naar de oceaan van Zijn heerlijkheid. Wat een zeer volkomen liefde. Een zeer volkomen liefde. Een liefde zo groot. Zo uit Zijn hart, zo ongevraagd, zo veel opofferende, zo veel gevende, voor zulk mensen, schuldigen, dat is een zeer volkomen liefde. Dat verbreekt het hardste hart, dat doet smelten, dat geeft wederliefde, berouw, verlangen. Dat is een liefde die ervoor zorgt dat wij Hem liefhebben omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Dat is een liefde, die ik alleen maar kan bezingen en

bewonderen. Dat is een liefde die zo graag eens zou willen zien Hem,
die mij zo uitnemend heeft liefgehad. Als ik binnentreed in Zijn
heerlijkheid, mag ik Hem ontmoeten Die mij zo uitnemend heeft
liefgehad. Amen